

Minister har forelagt. Fra vor Side beklager vi denne Holdning. Vi tror, at det Lovforslag, vi her behandler, er af den Art, om hvilke det kan siges, at det har den største Betydning, hvis de kan forlade dette Ting med enig Tilslutning fra alle Partiers Side. Jeg betænker mig ikke paa at tiltræde den Udtalelse, der ved første Behandling kom fra et Medlem af Partiet Venstre, nemlig det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, der sagde: „Jeg tror, dette Forslag er af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt, at der opnaas Enighed derom“. Den ærede Ordfører udtalte, da han havde Ordet her i Dag, at han haabede, at det Arbejde, der var gjort i Udvalget, under Sagens senere Behandling skulde vise sig ikke at være spildt. Men jeg føler mig overbevist om, at det havde været et meget, meget bedre Bidrag til, at dette Arbejde ikke blev spildt, hvis man, i alt Fald i nogen Maade, fra Partiet Venstres Side havde vist Imødekommenhed, saaledes som man bebudede det ved første Behandling. Maaske vil nogle være tilbøjelige til at sige, at naar man fra den anden Side efter den bebudede Forhandlingsvillighed ikke har kunnet tiltræde et eneste Ændringsforslag fra Oppositionens Side, maatte dette selvfølgelig have sin Grund i, at de Ændringsforslag, der var stillet bl. a. fra vor Side, var uhyre vidtgaende. Dertil vil jeg sige, at naar der ikke er blevet Enighed om noget af disse Forslag, skyldes det ikke, at det radikale Venstre har flyttet sig bort fra det Grundlag, som dansk Arbejdsløshedsforsikring blev bygget op paa i 1907 under Partiet Venstres Ledelse, Tværtimod! Men naar det radikale Parti nu stiller sig paa det Grundlag, hvorpaa alle Partier tidligere har kunnet enes, ikke blot den Gang, men ogsaa senere ved de forskellige Revisioner af denne Lov, møder vi ikke mere Venstre og Venstres Repræsentanter dér. Det vil fremgaa af de Ændringsforslag, som vi har stillet, og som jeg skal tillade mig at omtale.

Som jeg allerede nævnte ved første Behandling, finder man i Lovforslagets Afdeling om Arbejdsløshedsforsikring forskellige Bestemmelser, der netop betyder en Afvigen fra de Grundlinier, hvorpaa man tidligere havde staaet enig her i Rigsdagen, og det er klart, at vi derfor har stillet Ændringsforslag til disse Bestemmelser. Vi har saaledes stillet et Ændringsforslag under Nr. 30 til § 16, hvori vi foreslaar, at Kommunerne Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne stadig skal udgøre $\frac{1}{3}$ af Medlemsbidraget og ikke, som i Lovforslaget angivet, $\frac{1}{5}$ af den udbetalte Un-

derstøttelse. At det Princip, som tidligere har været fulgt paa dette Omraade, stadig følges, tillægger vi en overordentlig Betydning for selve Arbejdsløshedsforsikringen. Som jeg tidligere har udtalt, er det en Bestemmelse, der netop opfordrer Arbejdsløsheds-kasserne til god Økonomi, til Sparsommelighed. Det er derfor ogsaa en Bestemmelse, der har vundet Tilslutning fra Venstres Side lige fra 1907 og gennem de forskellige Revisioner op gennem Tiderne. Jeg vil minde om, at ved første Behandling udtalte det konservative Folkepartis Ordfører Hr. Sven sin Betænkelighed ved at gaa bort fra den tidligere Bestemmelse. Han sagde, at han fandt ikke nogen reel Begrundelse derfor. Jeg vil tilføje, at efter vor Opfattelse vil den Affattelse, som den højtærede Minister har givet Lovforslaget paa dette Omraade, komme til at virke fuldkommen uretfærdigt overfor de Kommuner, der har den største Arbejdsløshed. Man maa jo erindre, at en Kommune ikke mere er en økonomisk Enhed, der selv er Herre over den Arbejdsløshed, som kan opstaa i Kommunen. Rent tilfældige Forhold, som Kommunen aldeles ikke er i Stand til at øve Indflydelse paa, kan være afgørende for de Udgifter, en Kommune faar til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette, at en eller flere Fabrikker netop bliver lagt i Kommunen, saa at der sker en Tilstrømning af Arbejdere fra andre Kommuner, kan være afgørende, og derfor vil vi, hvis Ministerens Forslag gennemføres, blive Vidne til, at mange Kommuner, selv om de har gjort alt, hvad deres økonomiske Situation tillader, for at sætte Arbejde i Gang, alligevel vil faa uhyre Udgifter til Arbejdsløsheds-kasserne i Sammenligning med de Udgifter, som ganske tilsvarende Kommuner med samme Indbyggertal har. Dette anser vi for en Uretfærdighed, og vi tror, det vil være et Forhold, som kommer til at knuge mange af disse Kommuner overmaade haardt. Derfor vil vi haabe af Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen og af Hensyn til disse Kommuner, at der indenfor Flertalspartierne vil findes tilstrækkelig mange Medlemmer, som staar paa Venstres gamle Standpunkt i den Henseende, saaledes at vort Ændringsforslag her vil kunne blive vedtaget.

I Lovforslagets § 20 findes en Bestemmelse om, at det er forbudt at yde Understøttelse til Medlemmer, hvis Arbejdstid er nedsat med indtil $\frac{1}{3}$. Det er altsaa et direkte Forbud, og der er ikke Tale om, at Kasserne i de enkelte Tilfælde selv kan skønne over, hvorvidt det er rigtigt eller